

De keuze

Wat nu?

Hij had het al een paar maal uit kunnen stellen maar dit keer kwam hij er niet meer onderuit.

Als ze hier linksaf sloegen konden een behoorlijk stuk afsnijden en konden ze hem zeker tijdig bereiken. Sloegen ze rechtsaf dan was er een kans dat ze hem net zouden missen en hem dan achterna moesten reizen. Dat zou aardig wat tijdverlies opleveren. En tijd was nou net datgene wat ze niet konden missen.

Linksaf leek de meest logische optie, ware het niet dat Albrecht hem voor die route gewaarschuwd had.

Niet alleen voerde deze over enkele zeer ongenaakbare en risicovolle natuurlijke barrières maar was de lokale bevolking zeer onberekenbaar en vaak ook uiterst agressief tegen vreemdelingen. Zeker als deze in het bezit waren van zulke schitterende rijdieren als het drietal waar hij deel vanuit maakte.

Uiteindelijk had hij de nadrukkelijke opdracht meegekregen om zo snel mogelijk zijn boodschap over te brengen. Zijn meester had hem de twee begeleiders meegegeven om, indien hem onderweg door onwelgevallige heersers of bewoners de doorgang werd geweigerd, desnoods met gebruik van geweld, een vrije doorgang te kunnen forceren.

Beiden waren niet alleen zeer bedreven ruiters, bijna net zo goed als hijzelf, maar ook nog elitesoldaten die elke vorm van de krijgskunst tot in perfectie beheersten.

Evenals hijzelf waren ze lid van het keurkorps van hertog Gian Galeazzo Visconti.

Deze hertog had hen vanuit zijn tijdelijke hoofdkwartier, vanwaar hij al jaren zijn aanval op een weerbarstige stad leidde, op pad gestuurd om melding te maken van de alarmerende situatie die ontstaan was in het noordwesten. Ze reden al drie dagen bijna constant achter elkaar met een tussenruimte van twintig meter waardoor hijzelf continu, als middelste, door de ruiters voor hem en achter hem beschermd werd.

Hij droeg niet alleen de perkamentrol waarop de actuele situatie beschreven stond bij zich, maar ook de mondelinge aanvulling hierop. Zijn beide beschermers, de broers Giovanni en Mauro, werden door zijn meester niet in staat geacht zulke belangrijke informatie foutloos over te brengen. Hij had waarschijnlijk gelijk, want hoewel hij zonder enige twijfel, en terecht, zijn leven aan beide durfde toe te vertrouwen, zou ook hij ze nog niet voor een simpele boodschap op pad durven sturen. De ervaring leerde dat ze zelfs de meest eenvoudige opdracht al vergeten waren voor ze de deur uit waren bij de opdrachtgever. Maar sterk, betrouwbaar en loyaal waren ze absoluut. Op een missie als deze kon hij zich geen beter gezelschap wensen.

Ze hadden gezamenlijk, soms met anderen van hun korps, diverse levensgevaarlijke opdrachten uitgevoerd tijdens de nimmer aflatende poging van zijn heer om de noordelijke steden te verenigen om zo de dreiging uit het buurland beter te kunnen weerstaan.

Deze nu al vier jaar durende veldtocht had de hertog twee jaar geleden de belangrijkste steden in de regio, en een kapitaal aan goud opgeleverd. De hele riviervlakte was in zijn bezit en slechts twee steden lagen nog behoorlijk dwars. Zijn roep om erkenning en waardering was nog steeds niet beantwoord dus kocht hij met het goud uit de veroverde steden de titel 'hertog

van het Heilig Roomse Rijk' van de keizer, die de honderdduizend florijnen goed kon gebruiken.

Ennio leefde zich het liefst uit op het slagveld. Hij voelde zich pas gelukkig als hij met zijn paard in volle galop, het zwaard in de hand, de vijand te lijf ging.

Als er een bijzondere of een gevaarlijke en het liefst een bijzonder gevaarlijke missie uit te voeren was, vroeg Galeazzo hem altijd als eerste, want hij zei nooit nee.

Zo ook nu.

Hij besloot dat ze linksaf zouden gaan en hoefde dit niet verder toe te lichten. Als hij de twee mannen zei dat ze linksaf sloegen, dan sloegen ze ook linksaf al leidde de weg regelrecht naar de hel.

En misschien was dat nu ook wel zo.

Ze hadden de poorten van het slot van Albrecht tien minuten geleden achter zich gelaten en zouden de rivier een stuk stroomopwaarts volgen. Daar zouden ze het dal van de rivier verlaten en het hoger gelegen dal, dat hen naar een klein stadje voerde, inrijden. Vanaf daar zou het alleen nog maar bergop, naar een bergpas gaan, om uiteindelijk via een langgerekte afdaling de bergen weer te verlaten.

Hij hoopte via deze route binnen een week veilig de stad waarheen ze op weg waren te bereiken. Dat zou zeker vroeg genoeg zijn om de man naar wie hij op weg was op te wachten.

Ze hadden misschien toch beter rechtsaf kunnen slaan.

De tocht tot en met het kleine bergstadje verliep vlot en voorspoedig. Vandaar werd de steile weg naar de bergpas ingezet en het tempo daalde.

De kleine dorpjes, als je ze zo mocht noemen want het waren eerder verzamelingen schamele hutten, leken verlaten. Toch hadden de mannen de indruk dat ze vanachter de gesloten luiken bespied werden. Het leek alsof de bewoners voor hun komst gewaarschuwd waren en uit angst of schaamte voor hun armoede zich binnen de bescherming van de houten wanden hadden onttrokken aan de confrontatie met de vreemdelingen. Links en rechts kringelde nog rook uit een haastig gedoofd vuurtje waar zo even nog iemand had gekookt of anderzins bezig was geweest met de dagelijkse gang van zaken.

Ze reden door een steeds smaller wordend dal dat dicht bebost was en Ennio had al geruime tijd het gevoel dat ze bespied werden. Toen ze eenmaal het hoogste punt, dat op ongeveer zeventienhonderdvijftig meter lag, bereikt hadden en merkbaar aan de afdaling begonnen, waren de paarden die gewend waren in de riviervlaktes van het lage land te galopperen volledig uitgeput. Ze besloten kort te stoppen om wat te eten en de paarden rust te gunnen. Ze stopten op een wat breder open veld waar een klein beekje doorheen stroomde. Ze lieten de paarden drinken, zetten zich neer in het gras en deelden wat brood en wijn. Ondanks dat de drie mannen rustten, bleven ze alle drie alert. Ze spraken niet maar hun ogen zwenkten van links naar rechts om de omgeving te observeren.

Mauro zag hen als eerste.

‘Gevaar, te paard!’ riep hij en als door een wesp gestoken sprongen de drie mannen gelijktijdig op en slingerden zich behendig in het zadel. Nog geen tien seconden later stoven ze het veld af en verdwenen over het pad tussen de bomen. Hun achtervolgers kenden het terrein uiteraard goed. Een kilometer verderop, daar waar het pad over een smalle richel voerde met links een kale rotswand die vele meters stijl omhoog rees en rechts een diepe kloof, die door het beekje in de loop van duizenden jaren was uitgesleten, hadden zij aan een overhangende boom met een touw een blok hout

bevestigd. Het touw was zo lang dat het blok precies twee meter boven het pad hing. Dit blok was omhoog getrokken met een tweede touw tot een richel in de rotswand. Daar zaten twee mannen te wachten op hun komst.

Toen zij Giovanni onder zich door zagen stuiven lieten ze het blok los zodat het met een enorme snelheid naar beneden slingerde, als de pendel van een klok. Ennio werd letterlijk op een haar na gemist, hij hoorde het blok langs zijn hoofd fluiten, maar de onfortuinlijke Mauro, die de onvergeeflijke fout gemaakt had slechts drie meter achter Ennio te rijden, werd recht tegen zijn borst geraakt. De klap brak twaalf ribben, waarvan er drie zijn longen doorboorden, zijn linkerarm werd volledig verbrijzeld en hij werd uit zijn zadel getild, achterwaarts weggeslingerd en vloog met een boogje het honderd meter diep ravijn in. Ennio hoorde zijn ijselijke kreet, keek over zijn schouder en zag het lege rijdier dat vaart minderde. Hij spoorde zijn eigen paard tot meer snelheid aan en naderde Giovanni.

‘Mauro is dood, ik ga voorop,’ riep hij en haalde de verbaasde man in die ongelovig omkeek om te zien of hij zijn broer misschien toch zag.

Enkele honderden meters verder werd het dal weer breder en Ennio hield iets in om achterom te kijken.

Een groep van wel twintig ruiters volgde hen en passeerde net het punt waar Mauro aan zijn eind was gekomen.

Dat zag er niet goed uit. De mannen hadden paarden die merkbaar beter aan de grote hoogte gewend waren want ze reden beduidend harder dan de volbloeden van henzelf. Hij keek vooruit en zag het pad smaller worden en weer iets omhoog gaan.

Op het hoogste punt in het pad lagen links en rechts een paar flinke rotsblokken. Ennio stopte er, steeg af, zette zijn paard om een bocht aan een boom vast, greep zijn kruisboog en zijn pijlen en riep Giovanni hetzelfde te doen. Hij ging zelf achter

het rotsblok aan de zijde van de rotswand staan, Giovanni aan de overzijde. Ze spanden hun bogen en wachtten af.

‘Ik neem de eerste, jij de volgende en zo voort’ riep Ennio.

Giovanni knikte.

Na een halve minuut stoven de ruiters om de bocht en ze waren op nog zestig meter afstand. De voorste man had een ruige bruine baard, een groene hoed en een dito jas aan en hij joeg zijn kleine felle paard in de richting van de ‘poort’ waar beide schutters op hen wachtten. Op het moment dat hij Ennio zag drong de pijl, onder zijn borstbeen, in zijn lichaam en hij werd als door een moker uit het zadel geslagen. De tweede ruiter die slechts bezig was de eerste te ontwijken zag niet eens waar de tweede pijl vandaan kwam die hem recht onder de kin in de hals raakte, zijn strottenhoofd verbrijzelde en nekwervels versplinterde. Hij zakte voorover in het zadel en stierf voordat het paard tot stilstand kwam. De hele bende achtervolgers bracht hun paarden tot stilstand en zocht dekking achter bomen, rotsen of hun paarden.

Ze haalden zelf hun bogen tevoorschijn en schoten lukraak pijlen af op de smalle doorgang in het pad zonder iets te raken. Ennio had achter zich een tien centimeter dikke tak opgeraapt en hield deze links naast de rots. Door de spleet tussen de tak en de rots kon hij redelijk beschut de tegenstander observeren. Toen na vijf minuten beide mannen geen pijl afgeschoten hadden werden de achtervolgers onrustig, totdat de moedigste onder hen zijn dekking verliet om gebukt hun kant op te lopen. Hij had zijn lange boog gespannen en kwam omzichtig hun kant op. Ennio zag hem duidelijk en gaf Giovanni een teken. Deze draaide om de rots, richtte en schoot om direct daarna weer weg te duiken. Hij raakte de man pijnlijk in zijn lies en de man stortte brullend van pijn op de grond. Zijn maten schoten een aantal pijlen naar de rots waar Giovanni weer veilig achter zat. Een tweede man rende vooruit om de gewonde te helpen maar Ennio schoot zijn pijl en raakte de man met een schampschot aan zijn wang. Niets ernstigs maar

hij bloedde als een rund. Nu wisten de belagers echter waar zij zaten en bij een volgend schot van Giovanni werd deze in zijn rechter schouder geraakt. Hij trok de pijl eruit en verbeet zich, maar Ennio zag dat hij zijn boog nog maar met moeite gespannen kreeg.

Giovanni gebaarde hem dat Ennio moest gaan en dat hij de mannen zou tegenhouden. Ennio knikte, maakte een gebaar van respect naar Giovanni, schuifelde achterwaarts langs de rotswand tot om de bocht, sprong op zijn paard en stooft weg. Een honderdtal meters verder zag hij een pad dat links terug omhoog de berg op voerde, hij aarzelde, sloeg linksaf en klom snel omhoog. Vlak voor een bocht naar rechts steeg hij af, zette het paard vast en liep verder. Onder zich hoorde hij gekreun, geschreeuw en wapengekletter. De kreten van de mannen onder hem en de klappen van staal op staal weerkaatsten tussen de hellingen van de kloof meerdere malen op en neer, zodat het leek alsof er een volledige veldslag plaats vond. Hij spande zijn boog, keek over de rand en zag, dertig meter onder zich, Giovanni in de smalle doorgang met getrokken zwaard in gevecht met een achtervolger. Giovanni had enkele pijlen in zijn lijf en bloedde hevig. Voor hem op de grond lagen enkele gewonde dan wel dode mannen. Ennio mikte maar kon niet schieten vanwege de kans zijn begeleider te raken. Inmiddels hadden zich vijftien man bij de smalle doorgang verzameld en het was slechts een kwestie van minuten eer Giovanni zou vallen. Ennio keek voor zich en zag een enorm rotsblok van wel een kleine meter in doorsnede op de rand van het pad balanceren. Hij rende erheen zette zijn schouder ertegen en begon te duwen.

Weinig kans, de rots gaf geen krimp. Hij keek nog eens om zich heen en zag een dikke, drie meter lange afgebroken tak, naast het pad. Hij greep hem, ramde het uiteinde onder de rots, pakte een kleiner rotsblok, legde dat achter de tak en ging aan de tak hangen. De tak werkte nu als hefboom. Door de tak, zover als mogelijk, naar het uiteinde toe vast te pakken en er

met zijn hele gewicht aan te gaan hangen, kwam er des te meer kracht op de rots. Deze begon langzaam te wiebelen, bewoog een stukje vooruit en draaide heel traag, alsof hij de mogelijkheid om terug te rollen nog niet wilde uitsluiten, naar beneden. Sneller en sneller rolde hij en de laatste twintig meter viel hij recht naar beneden. Ennio keek over de rand en zag het blok steen midden tussen de vechtende mannen neerkomen waardoor er enkelen geheel werden verpletterd en anderen in het ravijn werden geveegd. De steen had echter op de helling onder hem het nodige materiaal losgeslagen en een groot deel van de wand denderde naar beneden. Ennio voelde de grond onder zich wegzakken en kon zich met een wanhopige sprong nog net in veiligheid brengen. Hij belandde pijnlijk met zijn borst op een steen op het pad en voelde zijn ribben breken en de lucht uit zijn longen persen. Na even daas op de grond te hebben gelegen, krabbelde hij overeind en keek om. Het hele pad was achter hem verdwenen. Tonnen zand, steen, gruis en rotsblokken waren naar beneden geschoven en hadden het pad onder hem volledig bedolven. Mannen, paarden, het pad, alles was weg. Ook Giovanni.

Hij stond even piekerend naar beneden te kijken, haalde zijn schouders op, liep terug naar zijn paard, keerde het, steeg onder helse pijnen op en reed rustig weg naar het noorden. Hij had nog een eind te gaan, was nu alleen en gewond en zijn doel wachtte niet op hem.

Ze hadden toch beter rechtsaf kunnen slaan.

Verder lezen?:

Het laatste dal, ISBN: 9789079538935,

Te bestellen via: [Het laatste dal](#)

Copyright © 2009: Peter Daanen